

FILHARMONIA
SZCZECIN

Przed wejściem na salę zachęcamy do pobrania poniższego pliku na telefony komórkowe

Tan Dun – Passacaglia: Secret of Wind and Birds

odtwarzając na telefonach komórkowych nagranie będą mogli Państwo uczestniczyć w wykonaniu utworu Tan Duna, zamieniając cyfrowe urządzenia w instrumenty.

Piątek – 16 maja 2025 roku – godz. 19.00

GRANDIOSO **Pojedynek epok**

Orkiestra Symfoniczna
Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie

Lawrence Power altówka
Alexander Humala dyrygent

W programie:

TAN DUN
Passacaglia: Secret of Wind and Birds [12']

KRZYSZTOF PENDERECKI
Koncert altówkowy [20']

- Lento
- Vivace
- Meno mosso
- Vivo – Tempo primo – Vivo
- Lento

/przerwa/

ANTONÍN DVOŘÁK
VII Symfonia d-moll op. 70 [40']

- Allegro maestoso
- Poco adagio
- Scherzo (Vivace)
- Finale (Allegro)

LAWRENCE POWER

Uznany na całym świecie altowiolista, ceniony za bogactwo brzmień, imponujące mistrzostwo techniczne oraz pasję w promowaniu nowej muzyki. Przyczynił się do wzrostu popularności altówki zarówno dzięki olśniewającej jakości swych występów, jak i poprzez stworzenie Viola Commissioning Circle (VCC), co zaowocowało szeregiem przeznaczonych na ten instrument dzieł najwybitniejszych kompozytorów współczesnych.

W ubiegłych sezonach artysta dokonał premier koncertów altówkowych Magnusa Lindberga (z Finnish Radio Symphony Orchestra), Andersa Hillborga (ze Swedish Radio Symphony Orchestra, Sinfonieorchester Basel i Dresden Philharmonie) i Cassidy Miller (z Brussels Philharmonic i Scottish Chamber Orchestra). Artysta zadebiutował również z Dresden Staatskapelle podczas trasy koncertowej po Chinach, nadto wystąpił ponownie z tak renomowanymi zespołami, jak Sinfonieorchester des Bayerischen Rundfunks (w ramach serii Musica Viva), BBC Symphony Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, The Hallé i Frankfurt hr-Sinfonieorchester – dyrygowali zaś nimi m.in. Esa-Pekka Salonen, Jukka-Pekka Saraste, John Storgårds, Andrew Manze, Nicholas Collon, Ilan Volkov, Christian Thielemann i Omer Meir Wellber.

Jako kameralista Lawrence Power regularnie występuje m.in. na festiwalach w Verbier, Aspen i Salzburgu – wśród artystów, z którymi tam koncertuje, znaleźli się Steven Isserlis, Nicholas Altstaedt, Simon Crawford-Phillips, Vilde Frang, Maxim Vengerov i Joshua Bell. W 2021 roku nawiązał ścisłą współpracę (jako „associate artist”) z londyńską Wigmore Hall.

Wirtuoz z dużym sukcesem zajmuje się także dyrygenturą: ostatnio poprowadził Scottish Ensemble (na Międzynarodowym Festiwalu w Edynburgu), Australian National Academy of Music oraz Norwegian Chamber Orchestra. Prowadzi nadto własną orkiestrę Collegium, złożoną z utalent

ALEXANDER HUMALA

Dyrygent, którego wyróżnia głęboka muzykalność i ekspresja gestu. Jest absolwentem Białoruskiej Państwowej Akademii Muzycznej (dyrygentura chóralska) i Konserwatorium w Rotterdamie (dyrygentura symfoniczna). Uczestniczył w kursach mistrzowskich prowadzonych przez Colina Mettersa, Jurija Simonowa, Marin Alsop i Jormę Panulę. Współpracował z Péterem Eötvösem (w ramach Lucerne Festival Academy) oraz Neeme Järvi i Paavo Järvi (podczas Summer Festival w Pärnu), dyrygował zespołami Scottish Chamber Orchestra i London Sinfonietta na St. Magnus International Festival na Orkadach. Był asystentem tak uznanych dyrygentów, jak Stanisław Skrowaczewski, Jerzy Maksymiuk, Christoph Eschenbach i Antoni Wit. Podczas Castleton Festival był współpracownikiem Lorina Maazela, w Operze w Lyonie asystował z kolei Martynowi Brabbinsowi przy inscenizacji opery „A Dog’s Heart” Aleksandra Raskatova. Był nadto zastępcą Jerzego Semkowa przy okazji wykonania III Symfonii „Le divin poème” Skriabina z zespołem NOSPR.

Od 2021 roku pełni funkcję dyrektora artystycznego Filharmonii im. Karola Szymanowskiego w Krakowie. Jako dyrektor muzyczny zorganizował kilka znaczących przedsięwzięć muzycznych, w tym festiwal muzyki barokowej oraz festiwal muzyki współczesnej, promujący młodych kompozytorów z Białorusi i krajów UE. Dyrygował podczas I Międzynarodowego Konkursu Muzycznego im. Karola Szymanowskiego oraz Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. Mieczysława Wajnberga. Współpracował z renomowanymi zespołami, w tym z Orkiestrą Filharmonii Narodowej w Warszawie, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Orkiestrą Symfoniczną w Trondheim, Łotewską Orkiestrą Narodową w Rydze, Orkiestrą Filharmonii w Zagrzebiu, Państwową Orkiestrą Transylwanii w Klużu, Orkiestrą INSO-Lwów i Państwową Orkiestrą Symfoniczną Armenii w Erywaniu. Współpracował z wieloma twórcami muzyki współczesnej – byli wśród nich Krzysztof Penderecki, Paweł Mykietyn, Aleksander Raskatov, Ståle Kleiberg i Elliot Goldenthal. Dokonał szeregu nagrań płytowych, telewizyjnych i radiowych, m.in. dla Mezzo, Arte TV, TVP Kultura oraz Programu II Polskiego Radia.

GRANDIOSO

Pojedynek epok

Przed nami utwór naprawdę niezwykły, poniekąd *performance* – **Passacaglia: Sekrety wiatru i ptaków** (2015) chińskiego kompozytora **Tan Duna** (ur. 1957). Orkiestra symfoniczna (z mocno rozbudowaną perkusją) oraz... nagrania „śpiewu ptaków” (imitowanych przez starożytne chińskie instrumenty), odtwarzane przez kilkadziesiąt smartfonów muzyków (a nawet – co dopuszcza kompozytor – publiczności). „Na początku, gdy ludzie wynaleźli muzykę, zawsze szukali sposobu, by rozmawiać z naturą, komunikować się z ptakami i wiatrem” – pisze Tan Dun. I dodaje: „Passacaglia jest dla mnie złożoną formą wariacyjną pełną ukrytych powtórzeń. W tym utworze bawię się strukturą, barwą, harmonią, melodią i fakturą, budując z ósmiotaktowych sekwencji całą orkiestrową konstrukcję. [...] Pod koniec instrumenty dęte, smyczkowe i perkusyjne wydają wspólny krzyk niczym jeden wielki ptak. Dla mnie ten ostatni efekt to dźwięk mitycznego feniksa, symbolu marzeń o świecie przyszłości”. Niezwykły zatem pomysł, niezwykła instrumentacja, ale przede wszystkim – niezwykle przesłanie. Oto nieoczekiwana harmonia człowieka i natury, którą po prostu możemy się cieszyć... (12')

Wyznam Państwu, że moje serce jest podzielone. Nie potrafię powiedzieć, który z polskich koncertów altówkowych XX wieku, Grażyny Bacewicz (1909–1969) czy **Krzysztofa Pendereckiego** (1933–2020) jest doskonalszy, który bardziej mnie fascynuje. Tak czy inaczej, oba dzieła należą do tuzina najważniejszych koncertów na ten instrument, jakie napisano w poprzednim stuleciu. Gdy słuchałem prawykonania dzieła Pendereckiego (1983) – jako nastolatek od niedawna grający na altówce – miałem już za sobą nadzwyczajną inicjację, jaką stanowiło dzieło Bacewiczówny w wykonaniu Stefana Kamasy. Te utwory dzieli ćwierć wieku. Dwa odmienne warsztaty kompozytorskie, dwie całkowicie różne estetyki i rodzaje wrażliwości. Niewątpliwie Bacewiczówna jako skrzypaczka dużo lepiej rozumiała możliwości (i ograniczenia) altówki, stąd jej koncert jest bardziej przyjazny soliście.

Jednakże jeszcze czterdzieści lat przed koncertem Pendereckiego tak wybitni kompozytorzy jak choćby Bela Bartók powątpiewali, czy jest sens pisać koncert dla „orkiestrowego Kopciuszka”. W tamtych czasach w Ameryce koncertmistrz skrzypiec i wiolonczeli tradycyjnie był solistą jednego wieczoru w roku, ale tego prawa odmawiano pierwszemu altowiście. Doskonale więc Państwo rozumieją, że stworzenie koncertu na altówkę, traktowaną jako poważny i wirtuozowski instrument, było nie

lada wyzwaniem. Tymczasem Krzysztof Penderecki wykorzystał sposobność: napisał swój **Koncert altówkowy** jako realizację zamówienia rządu Wenezueli – celebracji dwusetnej rocznicy urodzin Simóna Bolívara, bohatera walki o niepodległość krajów Ameryki Południowej.

Nie mam wątpliwości, że w porównaniu z dziełem mej ukochanej kompozytorki jest dużo bardziej progresywnym. To dzieło jednoczęściowe (ale dzielące się na kilka ogniw), odchodzące zatem od tradycji, acz do niej w zastanawiający sposób nawiązujące, gdyż wykorzystuje dyskretnie Bachowską sygnaturę dźwiękową: motyw B-A-C-H. Mamy także element wirtuozerii w kilku kadencjach solowych, przemyślnie rozmieszczonych w całości dzieła – tu nieoczekiwanie porusza nas jednak nie feeria technicznych umiejętności solisty, lecz jego niepokojąca samotność... Słuchacza uderza niezwykle ładunek emocjonalny tej muzyki, wybujałe romantyczne frazy, atonalność (przyjazna jednak publiczności), mroczny dramatyzm, niemałe wyzwania techniczne i muzyczne wobec solisty, z jednej strony wymagające medytacyjnego wręcz spokoju, z drugiej – swoistej nadekspresywności. Do tego dodajmy odejście od monumentalizmu, charakteryzującego wcześniejsze koncerty instrumentalne Pendereckiego, oszczędność i powściągliwość środków muzycznych oraz stosunkowo krótki czas trwania dzieła.

O tym, jak bardzo koncert Pendereckiego jest fascynujący, świadczy wykonywanie go na wiolonczeli, klarnecie, saksofonie (a nawet gitarze – co w mojej ocenie okazało się całkowitą porażką). Kompozytor sporządził również bardziej kameralną wersję partytury, pozbawioną instrumentów dętych – my prezentujemy dziś Państwu wersję oryginalną. (20')

VII Symfonia d-moll op. 70 (1885) Antonína Dvořáka (1841–1904) powstała sześć lat po swej poprzedniczce. W owym czasie kompozytor został członkiem Royal Philharmonic Society i pragnął zaprezentować się angielskiej publiczności jako kompozytor „uniwersalny”, a nie tylko „narodowy”. Prawykonanie pod jego batutą w St. James Hall było prawdziwym sukcesem: publiczność bez wahania doceniła głębię dzieła, które pod wieloma względami zdaje się najlepiej podsumowywać symfoniczny styl Dvořáka – kompozytora zakorzenionego w tradycji, a jednocześnie otwartego na rozmaite wpływy współczesnych mu twórców (choćby Johannesa Brahmsa czy Richarda Wagnera). Sięgnął śmiało po techniki kontrapunktyczne (był to nowy element w jego symfonice), które znacznie wzbogaciły fakturę dzieła. W części trzeciej zaprezentował też swą oryginalną koncepcję scherza – ludowo-tanecznego i pełnego gracji, świetnie dzięki temu trafiającego do słuchaczy. Była to poniekąd próba połączenia własnego dziedzictwa kulturowego z pragnieniem

uczestniczenia w głównym nurcie rozwoju muzyki symfonicznej, wyznaczonego przez dzieła Beethovena i Schuberta. Tym samym wniósł Dvořák do tej niemieckiej tradycji sporo swego wdzięku i bezpretensjonalności.

Dla wielu jest to najlepsza z symfonii czeskiego mistrza – być może także ze względu na swego rodzaju emocjonalną niejednoznaczność, rozpięcie między głęboko poruszającym tragizmem (w części pierwszej zwycięża tonacja minorowa) a pogodną witalnością.

Dzieło zaczyna się złowieszczo i jest zdominowane przez pierwszy temat w nader mrocznym d-moll. W częściach środkowych napięcie się rozluźnia (jak u Haydna czy Mozarta), acz nie zostaje zupełnie przezwyciężone. W mistrzowskim ogniwie drugim pojawia się dyskretna słodycz, świetnie oddana grą drewnianych instrumentów dętych. Jest to rzadki w romantyzmie melancholijny wdzięk mozartowski (znany nam choćby z wielkiej Symfonii g-moll). W scherzu warto zwrócić uwagę na to, że jego główny temat jest w istocie połączeniem dwóch: granego przez skrzypce i altówki oraz kontrtematu fagotów i wiolonczel. Finał jest tonalnie jednoznaczny (d-moll) – ciekawe jest tu wprowadzenie nieco żartobliwego tematu drugiego, granego przez wiolonczele i powtórzonego z dosadnym akompaniamentem kotłów. Całość wieńczy tryumfalna koda. (40')

Piotr Urbański

Zapraszamy na kolejne koncerty:

21.05. MISTERIOSO **Teoria muzyki nowej**

śr., 19.00 koncert kameralny

ÉxQUARTET

Ph. GLASS – II Kwartet smyczkowy „Company”

D. EBERHARDT – III Kwartet smyczkowy

G. A. STEINKE – Expression on the Paintings of Edvard Munch

A. ALTER – String Theory

23.05. GOŚCIE W FILHARMONII **Wariacje Goldbergowskie**

pt., 19.00 koncert kameralny

Ewa Pobłocka fortepian

Bogusław Rottermund słowo o muzyce

J. S. BACH – Wariacje Goldbergowskie BWV 988

30.05. GRANDIOSO **Romantycznie, bardzo romantycznie**

pt, 19.00 koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Stephen Waarts skrzypce

Marie-Elisabeth Hecker wiolonczela

Przemysław Neumann dyrygent

F. MENDELSSOHN BARTHOLDY – Uwertura do „Snu nocy letniej” op. 21

J. BRAHMS – Koncert podwójny a-moll na skrzypce, wiolonczelę i orkiestrę op. 102

R. SCHUMANN – IV Symfonia d-moll op. 120

Bevor Sie den Saal betreten, können Sie die folgende Datei auf Ihr Mobiltelefon herunterladen:

Tan Dun – Passacaglia: Secret of Wind and Birds

Indem Sie die Aufnahme auf Ihrem Mobiltelefon abspielen, können Sie an der Aufführung von Tan Duns Werk teilnehmen und Ihre digitalen Geräte in Instrumente verwandeln.

Freitag – 16. Mai 2025 – 19.00 Uhr

GRANDIOSO **Duell der Epochen**

Sinfonieorchester
der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Szczecin

Lawrence Power Bratsche
Alexander Humala Leitung

Programm:

TAN DUN

Passacaglia: Secret of Wind and Birds [12']

KRZYSZTOF PENDERECKI

Bratschenkonzert [20']

- Lento
- Vivace
- Meno mosso
- Vivo – Tempo primo – Vivo
- Lento

/Pause/

ANTONÍN DVOŘÁK

Sinfonie Nr. 7 d-Moll op. 70 [40']

- Allegro maestoso
- Poco adagio
- Scherzo (Vivace)
- Finale (Allegro)

LAWRENCE POWER

Er ist ein international anerkannter Bratschist, der für seine Klangfülle, imposante Virtuosität und Leidenschaft für die Förderung neuer Musik geschätzt wird. Er trug zur Popularität der Bratsche bei, sowohl durch die ausgezeichnete Qualität seiner Darbietungen als auch durch die Gründung des Viola Commissioning Circle (VCC) – diesem Gremium verdanken wir eine Reihe von Werken für Solobratsche der hervorragendsten zeitgenössischen Komponisten.

In den vorigen Saisons brachte Lawrence Power Bratschenkonzerte von Magnus Lindberg (mit dem Finnish Radio Symphony Orchestra), Anders Hillborg (mit dem Swedish Radio Symphony Orchestra, dem Sinfonieorchester Basel und der Dresdner Philharmonie) und Cassandra Miller (mit dem Brussels Philharmonic und dem Scottish Chamber Orchestra) zur Uraufführung. Außerdem debütierte er mit der Staatskapelle Dresden auf einer Tournee durch China und gastierte erneut bei renommierten Klangkörpern wie dem Sinfonieorchester des Bayerischen Rundfunks (im Rahmen der Reihe „Musica Viva“), dem BBC Symphony Orchestra, dem BBC Philharmonic Orchestra, dem Hallé Orchestra und dem hr-Sinfonieorchester Frankfurt (er spielte unter der Leitung von Esa-Pekka Salonen, Jukka-Pekka Saraste, John Storgårds, Andrew Manze, Nicholas Collon, Ilan Volkov, Christian Thielemann, Omer Meir Wellber u.a.).

Als Kammermusiker tritt er regelmäßig u.a. bei den Festivals in Verbier, Aspen und Salzburg auf – Steven Isserlis, Nicholas Altstaedt, Simon Crawford-Phillips, Vilde Frang, Maxim Vengerov und Joshua Bell gehören zu den Künstlern, mit denen er dort konzertiert. Seit 2021 ist er „associate artist“ der Londoner Wigmore Hall.

Lawrence Power ist auch ein sehr erfolgreicher Dirigent: Er leitete kürzlich das Scottish Ensemble (beim Edinburgh International Festival), die Australian National Academy of Music und das Norwegische Kammerorchester. Darüber hinaus leitet er sein eigenes Collegium Orchestra, das sich aus begabten jungen Musikern und Musikerinnen aus ganz Europa zusammensetzt.

ALEXANDER HUMALA

Ein Dirigent, der sich durch seine tiefe Musikalität und seinen ausdrucksstarken Dirigierstil auszeichnet. Alexander Humala ist Absolvent der Belarussischen Staatlichen Musikakademie (Chordirigieren) und des Rotterdamer Konservatoriums (Orchesterdirigieren). Er beteiligte sich an Meisterkursen von Colin Metters, Yuri Simonov, Marin Alsop und Jorma Panula, arbeitete mit Péter Eötvös (im Rahmen der Lucerne Festival Academy) sowie mit Neeme Järvi und Paavo Järvi (beim Sommerfestival in Pärnu) zusammen; unlängst leitete er das Scottish Chamber Orchestra und die London Sinfonietta beim St. Magnus International Festival in Orkney.

Er war Assistent von namhaften Dirigenten wie Stanisław Skrowaczewski, Jerzy Maksymiuk, Christoph Eschenbach und Antoni Wit. Beim Castleton Festival war er Assistent von Lorin Maazel, am Opernhaus Lyon – von Martyn Brabbins (bei der Inszenierung von Alexander Raskatovs Oper „A Dog's Heart“). Außerdem ersetzte er Maestro Jerzy Semkow bei der Aufführung von Skrjabin's Sinfonie Nr. 3 „Le divin poème“ mit dem Nationalen Sinfonieorchester des Polnischen Rundfunks (NOSPR).

Seit 2021 ist er künstlerischer Leiter der Karol-Szymanowski-Philharmonie Krakau. Als Musikdirektor organisierte er u.a. ein Barockmusikfestival und ein Festival für zeitgenössische Musik junger Komponisten aus Belarus und den EU-Ländern. Er trat beim 1. Internationalen Karol-Szymanowski-Musikwettbewerb und dem Internationalen Mieczysław-Weinberg-Violinwettbewerb auf, arbeitete mit renommierten Klangkörpern zusammen, darunter mit dem erwähnten NOSPR, der Warschauer Nationalphilharmonie, dem Sinfonieorchester Trondheim, dem Lettischen Nationalorchester Riga, dem Philharmonischen Orchester Zagreb, dem Staatssorchester von Siebenbürgen, dem INSO-Lviv-Orchester und dem Staatlichen Sinfonieorchester von Armenien.

Er arbeitete mit Krzysztof Penderecki, Paweł Mykietyn, Alexander Raskatov, Ståle Kleiberg, Elliot Goldenthal und vielen anderen zeitgenössischen Komponisten zusammen. Darüber hinaus realisierte er eine Reihe von CD-, Fernseh- und Rundfunkaufnahmen, u.a. für Mezzo, Arte TV, TVP-Kultura und 2. Programm des polnischen Rundfunks.

GRANDIOSO

Duell der Epochen

Heute Abend wird ein wirklich merkwürdiges Orchesterstück, eine Art Performance, präsentiert – **Passacaglia: Secrets of Wind and Birds** (2015) des chinesischen Komponisten **Tan Dun** (geb. 1957). Wir hören ein sinfonisches Ensemble (mit stark erweitertem Schlagzeug) und... Aufnahmen des „Vogelgesanges“ (den alte chinesische Instrumente imitieren), abgespielt von Dutzenden von Smartphones der Musiker (und sogar – was der Komponist akzeptiert – des Publikums). „Am Anfang, als die Menschen die Tonkunst erfanden, suchten sie immer nach einer Möglichkeit, mit der Natur zu sprechen, sie versuchten, mit Vögeln und Wind zu kommunizieren“, schreibt Tan Dun. Er fügt hinzu: „Für mich ist die Passacaglia eine komplexe Variationsform voller versteckter Wiederholungen. In diesem Stück spiele ich mit Struktur, Klangfarbe, Harmonie, Melodie und Textur, baue eine ganze orchestrale Form aus achttaktigen Sequenzen auf. [...] Gegen Ende stoßen alle Bläser, Streicher und Schlaginstrumente einen gemeinsamen Schrei aus, wie ein großer Vogel. Für mich ist dieser letzte Effekt der Klang eines mythischen Phönix, ein Symbol für Träume über die Zukunftswelt“. Ein ungewöhnlicher Gedanke, eine ungewöhnliche Instrumentierung, vor allem eine ungewöhnliche Botschaft; eine unerwartete Harmonie von Mensch und Natur, die wir einfach genießen können... (12')

Ich gestehe Ihnen, dass mein Herz gespalten ist. Ich weiß nicht, welches der polnischen Bratschenkonzerte des 20. Jahrhunderts, das von Grażyna Bacewicz (1909–1969) oder das von **Krzysztof Penderecki** (1933–2020), besser ist, welches mich mehr fasziniert. Die beiden Werke gehören zu dem Dutzend der wichtigsten Konzerte für dieses Instrument, die im vergangenen Jahrhundert entstanden sind. Als ich 1983 die Uraufführung von Pendereckis Werk hörte (als Teenager, der Bratsche zu spielen anfang), hatte ich bereits die außergewöhnliche Einführung in Bacewicz' Werk – die Interpretation von Stefan Kamasa – erlebt. Zwischen diesen Werken liegt ein Vierteljahrhundert. Zwei verschiedene Tonsprachen, zwei völlig unterschiedliche Empfindungsarten... Zweifellos hatte Bacewicz als vorzügliche Violinistin ein besseres Verständnis für Möglichkeiten (und Grenzen) der Bratsche, deswegen scheint ihr Konzert „freundlicher“ für den Solisten zu sein.

Doch schon vierzig Jahre vor Pendereckis Konzert fragten so bedeutende Komponisten wie Bela Bartók, ob es sinnvoll sei, ein Konzert für

dieses „orchestrale Aschenputtel“ zu schreiben. Damals traten der erste Geiger und der erste Cellist in Amerika traditionell an einem Abend im Jahr als Solisten auf, aber der erste Bratschist konnte dies nicht tun. Es ist leicht zu verstehen, dass es eine große Herausforderung war, ein Konzert für Bratsche und Orchester zu schaffen – für die Bratsche, die als „ernstes“ und zugleich „virtuoses“ Instrument angesehen wird. Krzysztof Penderecki ergriff hingegen die Gelegenheit: Er komponierte sein **Bratschenkonzert** im Auftrag der venezolanischen Regierung – anlässlich des zweihundertsten Geburtstages von Simón Bolívar, dem Helden des Unabhängigkeitskampfes der südamerikanischen Länder.

Ich hege keinen Zweifel daran, dass Pendereckis Partitur im Vergleich zum Werk meiner Lieblingskomponistin viel fortschrittlicher ist: Dies ist ein einsätziges Werk (aber in mehrere Abschnitte gegliedert), das sich somit von der Tradition entfernt, aber dennoch auf rätselhafte Weise auf sie anspielt, denn der Komponist verwendet diskret die Bachsche Signatur – das B-A-C-H-Motiv. Es gibt auch ein Element der Virtuosität in mehreren Solokadenzen, die durchdacht über das Werk verteilt sind – unerwartet werden wir hier nicht vom schwindelerregenden technischen Können des Solisten bewegt, sondern von seiner beunruhigenden Einsamkeit...

Beeindruckend sind ausdrucksvolle, überschwängliche Melodielinien, moderne (aber publikumsfreundliche) Atonalität, düstere Theatralik und technische Herausforderungen der Solostimme, die einerseits meditative Ruhe, andererseits eine Art Überexpressivität erfordert. Hinzu kommen die Abkehr von der typischen für Pendereckis frühere Instrumentalkonzerte monumentalen Form, Sparsamkeit und Beschränkung der musikalischen Mittel sowie relativ kurze Dauer des Werkes.

Wie faszinierend Pendereckis Bratschenkonzert ist, beweisen die Fassungen für Cello, Klarinette, Saxophon und sogar Gitarre (die meiner Meinung nach misslungen ist). Der Komponist schuf auch eine intimere Version der Partitur ohne Bläser – heute schlagen wir Ihnen die Originalfassung vor. (20')

Die **Sinfonie Nr. 7 d-Moll op. 70** (1885) von **Antonín Dvořák** (1841–1904) wurde sechs Jahre nach der Sechsten geschrieben. Damals wurde der Komponist zum Mitglied der Royal Philharmonic Society gekürt und wollte sich dem englischen Publikum nicht nur als „nationaler Schöpfer“ präsentieren, sondern auch als „universeller Tonkünstler“. Die Uraufführung unter seiner Leitung in der St. James Hall war ein wahrer Erfolg: Dem Publikum gefiel zweifellos die Tiefe dieser Musik, die den sinfonischen

Stil von Dvořák – einem Komponisten, der in der Tradition verankert ist und zugleich offen für diverse Einflüsse der zeitgenössischen Schöpfer (wie Johannes Brahms oder Richard Wagner) bleibt – am besten zusammenzufassen scheint. Er bediente sich vieler kontrapunktischer Mittel, was ein neues Element in seiner Sinfonik war und die Partitur erheblich bereicherte. Im dritten Satz demonstrierte Dvořák sein originelles Konzept eines volkstänzerischen, graziösen Scherzos, das das Publikum unmittelbar ansprach. Es war gewissermaßen ein Versuch, das eigene kulturelle Erbe und die Tradition von Beethoven und Schubert miteinander zu verknüpfen – der Letzteren vermag er viel Charme und Schlichtheit zu verleihen.

Für viele gilt sie als die beste Sinfonie des tschechischen Meisters – vielleicht auch in Bezug auf eine Art emotionale Zweideutigkeit, die Kluft zwischen tief erzitternder tragischer Wehmut (im ersten Satz siegt die Molltonart) und heiterer Vitalität.

Das Werk beginnt ominös und wird vom ersten Thema in düsterem d-Moll dominiert. In den Mittelsätzen scheint die Spannung gelockert zu sein (wie bei Haydn oder Mozart), sie bleibt aber spürbar. Der meisterhafte zweite Satz birgt eine dezente Süße, von Holzbläsern vollkommen wiedergegeben. Dies ist ein Beispiel für die melancholische Anmut à la Mozart, in der Romantik eher selten anzutreffen (bemerkbar in der berühmten Sinfonie g-Moll). Beachtenswert ist auch, dass das Hauptthema des Scherzos tatsächlich eine Kombination aus zweien darstellt: Violinen und Violen begleiten das Gegenthema in Fagotten und Celli. Das Finale ist tonal eindeutig (d-Moll), interessant ist hierbei die Einführung eines quasi-komischen Nebenthemas, das von Celli intoniert und in Verbindung mit heftigen Paukenschlägen wiederholt wird. Die Sinfonie krönt eine triumphale Coda. (40')

Piotr Urbański

(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

Unsere Konzertempfehlungen:

21.05.

MISTERIOSO

Theorie der neuen Musik

Mi, 19.00

Kammerkonzert

ÉxQUARTET

Ph. GLASS – Streichquartett Nr. 2 „Company“

D. EBERHARDT – Streichquartett Nr. 3

G. A. STEINKE – Expression on the Paintings of Edvard Munch

A. ALTER – String Theory

23.05.

ZU GAST IN DER PHILHARMONIE

Goldberg-Variationen

Fr, 19.00

Kammerkonzert

Ewa Półożka Klavier

Bogusław Rottermund Moderierung

J. S. BACH – Goldberg-Variationen BWV 988

30.05.

GRANDIOSO

Romantisch, sehr romantisch

Fr, 19.00

sinfonisches Konzert

Sinfonieorchester der Philharmonie Stettin

Stephen Waarts Violine

Marie-Elisabeth Hecker Cello

Przemysław Neumann Leitung

F. MENDELSSOHN BARTHOLDY – Ouvertüre „Ein Sommernachtstraum“ op. 21

J. BRAHMS – Doppelkonzert a-Moll für Violine, Cello und Orchester op. 102

R. SCHUMANN – Sinfonie Nr. 4 d-Moll op. 120

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE / ORCHESTER IM HEUTIGEN KONZERT:

KONCERTMISTRZYNI /

KONZERTMEISTERIN

Karolina Hyla-Wybraniec

I SKRZYPCE / 1.VIOLINE

Elżbieta Fabiszak-Dąbrowska

Edyta Wolańska

Joanna Goch

Joanna Hajkiewicz

Alina Krzyżewska

Maciej Musiał

Olga Rozmus

Maria Nowak

Anna Majewska

Andrii Kreshchenskyi

Wioletta Borkowska

Dominik Gugala

Marcin Kieruczenko

II SKRZYPCE / 2.VIOLINE

Anna Przerwa

Robert Smoliński

Diana Miszkiewicz-Gugala

Joanna Ostaszewska

Alicja Poręba

Robert Cybulski

Alicja Ptasieński

Aleksandra Górka

Miłosz Kosmal

Patrycja Kozak

Małgorzata Borowiecka

Zuzanna Ciolek

ALTÓWKI / BRATSCHEN

Grzegorz Sadowski

Wojciech Mazur

Galina Smolińska

Zuzanna Walenciak

Dominika Kotlicka

Magdalena Micke

Ludmiła Rusin

Izabela Joniec

Aleksandra Majewska

Luca Persico

WOLONCZELE / CELLI

Yesong Lee

Klara Świdrów

Hanna del Noce

Jacek Tomczak

Ihor Chilipik

Natalia Wesołowska

Dorota Cieśla

Beata Sawrymowicz

KONTRABASY / KONTRABÄSSE

Karol Nasiłowski

Paweł Jędrzejewski

Michał Mitschke

Wojciech Gunia

Robert Możejewski

Jan Gottschling

FLETY / FLÖTEN

Joanna Kowalczyk

Paweł Majewski

Anna Wojnowicz-Drężek

OBOJE / OBOEN

Mateusz Żurawski

Izabela Kokosińska

Piotr Kokosiński

KLARNETY / KLARINETTEN

Krzysztof Krzyżewski

Krzysztof Baturó

FAGOTY / FAGOTTE

Zbigniew Kania
Michał Szydłowski
Edyta Moroz

WALTORNIE / HÖRNER

Oleksandr Melnychenko
Radosław Zamojski
Bartosz Wawruch
Dmitrij Wdowiczenko

TRĄBKI / TROMPETEN

Marcin Olkowski
Sławomir Kuszvara
Bogdan Rymaszewski

PUZONY / POSAUNEN

Mateusz Kupski
Wojciech Bublej
Igor Puszkas

TUBA

Tomasz Zienkiewicz

KOTŁY / PAUKEN

Jorge Luis Valcarcel Gregorio

PERKUSJA / SCHLAGZEUG

Dariusz Jagiełło
Jacek Wierzchowski
Krzysztof Kołtątaj*
Michał Kram*

HARFY / HARTEN

Juliusz Wesółowski
Alicja Garczarek*

*gościnnie / als Gast

Poznaj historię Filharmonii w Szczecinie

Unikalne materiały archiwalne i nagrania dawnych koncertów,
wspomnienia muzyków, dyrektorów, ciekawostki, anegdota
i wiele więcej...

Odwiedź stronę
historia.filharmonia.szczecin.pl

Helmut Newton.

Music & Portraits

FILHARMONIA W SZCZECINIE
GALERIA POZIOM 4.

WYSTAWA DOSTĘPNA
OD 29.03.2025 DO 29.06.2025

PHILHARMONIE IM SZCZECIN
GALERIE AUF DER 4. ETAGE

AUSSTELLUNG VERFÜGBAR
VOM 29.03.2025 BIS 29.06.2025

Wystawa | Ausstellung

Z miłości do Szczecina
Für die Liebe zu Szczecin

Filharmonia w Szczecinie
Philharmonie im Szczecin

Art.Room
Art.Room Galerie

Wystawa dostępna
od 10.04.2025 do 25.05.2025

Ausstellung verfügbar
vom 10.04.2025 bis 25.05.2025

Informacje:

Sekretariat Filharmonii jest czynny:

od poniedziałku do piątku w godz. 8.30–16.30

tel. +48 91 430 95 11

sekretariat@filharmonia.szczecin.pl

filharmonia.szczecin.pl

Kasa Filharmonii:

tel. +48 91 431 07 20

infolinia +48 539 94 94 54

kasa@filharmonia.szczecin.pl

Kasa jest czynna:

od wtorku do czwartku w godz. 13.00–18.00

w piątek w godz. 13.00–20.00

w sobotę w godz. 12.00–16.00

oraz godzinę przed każdym biletowanym wydarzeniem,
którego organizatorem jest Filharmonia.

Infolinia jest czynna:

od wtorku do czwartku w godz. 10.00–16.00.

Informujemy o możliwości asystowania pracowników Filharmonii osobom niepełnosprawnym podczas koncertów organizowanych przez Filharmonię. Prosimy o kontakt z kasą Filharmonii.

Abonament:

Zachęcamy do zakupu abonamentów na następujących zasadach:

przy zakupie przez jedną osobę co najmniej siedmiu (7) biletów normalnych/ulgowych na dowolnie wybrane koncerty* organizowane przez Filharmonię obowiązuje zniżka 15% od każdego biletu. Przy zakupie abonamentu przysługuje również zniżka na zakup produktów w sklepie Filharmonii.

Bilety grupowe:

Przy zakupie co najmniej piętnastu (15) biletów normalnych na jeden koncert.

Więcej: <https://filharmonia.szczecin.pl/bilety>

**Filharmonia zastrzega sobie prawo
do wprowadzania zmian w repertuarze.**

*z wyłączeniem koncertów:

10 i 11.01.2025, 13.06.2025.

Informationen:

Das Sekretariat der Philharmonie ist geöffnet:

von Montag bis Freitag 8.30–16.30 Uhr

Tel. +48 91 430 95 11

sekretariat@filharmonia.szczecin.pl

filharmonia.szczecin.pl

Kasse:

Tel. +48 91 431 07 20

Info +48 539 94 94 54

kasa@filharmonia.szczecin.pl

Die Kasse ist geöffnet:

von Dienstag bis Donnerstag 13.00–18.00 Uhr

am Freitag 13.00–20.00 Uhr

am Samstag 12.00–16.00 Uhr

und eine Stunde vor jeder von der Philharmonie organisierten Veranstaltung.

Info:

von Dienstag bis Donnerstag 10.00–16.00 Uhr.

Wir informieren über die Möglichkeit der Assistenz der Menschen mit Behinderungen während der von der Philharmonie organisierten Konzerte. Weitere Informationen an der Kasse der Philharmonie.

Aboservice:

Wir empfehlen Ihnen, Abonnements nach folgenden Regelungen zu erwerben:

Beim Kauf von mindestens sieben (7) normalen/ermäßigten Tickets Eintrittskarten für beliebig ausgewählte Konzerte* der Philharmonie durch eine Person gilt ein Rabatt 15% auf jede Karte. Beim Kauf eines Abonnements erhalten Sie außerdem einen Rabatt auf den Kauf von Produkten im Philharmonie-Shop.

Gruppentickets:

Beim Kauf von mindestens fünfzehn (15) normalen Tickets pro Konzert.

Mehr Infos: <https://filharmonia.szczecin.pl/bilety>

Die Philharmonie behält sich Besetzungs- und Programmänderungen vor.

*mit Ausnahme der Konzerte:

10 u. 11.01.2025, 13.06.2025.

Mecenas Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie

Patron Sezonu Artystycznego 2024/2025

Partner Motoryzacyjny Filharmonii

Znajdą nas Państwo / Unsere Webpräsenz:

facebook.com/filharmoniaszczecin
instagram.com/filharmoniaszczecin
x.com/filharmoniaSZN
youtube.com/filharmoniaszczecin
filharmonia.szczecin.pl